

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Z. H., zastoupeného JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem se sídlem Tábor, Převrátílská 330, proti žalovanému Hlavnímu městu Praha, Praha 1, Mariánské nám. 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2005, čj. 5 Ca 131/2005 - 53,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s., podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vyslovení, aby Městská policie hl. m. Prahy upustila od zásahu do jeho shromažďovacího práva, spočívajícího v tom, že od žalobce vyžaduje povolení záboru veřejného prostranství pro umístění žalobcovy zvukové aparatury sloužící k ozvučení shromáždění občanů, která žalobce svolává nebo spolupořádá.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2005, čj. 5 Ca 131/2005 - 53, byla tato žaloba zamítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, městský soud dospěl k závěru, že k zásahu došlo dne 30. 3. 2005, kdy městská policie na shromáždění občanů vyžadovala od žalobce povolení k záboru veřejného prostranství. Tento zásah, ani jeho důsledky již netrvaly. Mezi účastníky je sporné, zda hrozí opakování tohoto zásahu. Bylo třeba posoudit, zda v budoucnu může být městskou policií opětovně vyžadováno povolení záboru veřejného prostranství, a zda tuto skutečnost lze považovat za hrozící opakování tvrzeného nezákonného zásahu. Městský soud dospěl k závěru,

že tomu tak není. Pokud žalobce v budoucnu svolá nebo bude spolupřátat shromáždění občanů, půjde o jiné shromáždění, které se může konat na jiném místě, kterého se může účastnit jiný počet osob a které může být ozvučeno různým způsobem za použití různých technických prostředků. Pokud by tedy městská policie od žalobce znovu vyžadovala povolení záboru veřejného prostranství k umístění jeho zvukové aparatury, jednalo by se o nový zásah, který nelze za opakování původního zásahu považovat, byť může v mnohém vykazovat podobnosti se zásahem původním.

Městský soud dále poukázal i na § 85 s. ř. s., dle kterého je žaloba nepřijatná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Podle názoru tohoto soudu skutečnost, že žalobce na výzvu strážníka městské policie nepředloží povolení k záboru veřejného prostranství, může být podkladem pro zahájení přestupkového řízení příslušným správním orgánem. V rámci tohoto řízení pak bude jako předběžná otázka posuzována skutečnost, zda žalobce v tomto konkrétním případě k umístění zvukové aparatury předchází souhlas správního orgánu potřeboval. Proti rozhodnutí správního úřadu se pak žalobce může bránit žalobou ve správním soudnictví. V případě poškození zvukové aparatury je možné se domáhat soudní cestou náhrady škody.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní především s poukazem na § 82 s. ř. s. dovodil, že v daném případě je dána hrozba opakování neoprávněného zásahu, spočívající v tom, že strážníci budou znovu postupovat podle § 17 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, a žalobci zvukovou aparaturu odejmou, eventuálně jej k jejímu odstranění přinutí použitím donucovacích prostředků podle § 18 téhož zákona. Tato hrozba je zřejmá z právního názoru Městské policie hl. m. Prahy. Dle názoru stěžovatele nemůže obstát ani závěr městského soudu, že se žalobce může domáhat ochrany svých práv jinými prostředky. Přestupkovým řízením žalobce totiž „nedisponuje“ a dosud nebylo ani zahájeno. V řízení o náhradě škody sice bude soud jako předběžnou otázku posuzovat, zda dotýčný zásah byl protiprávní, ale promítne to toliko do výroku o přiznání náhrady škody a nikoli do zákazu podobný zásah opakovat. Přisvědčit dle stěžovatele nelze ani způsobu, jakým městský soud vyložil výraz „pokračovat“ v dikci § 87 odst. 2 s. ř. s. Zákaz „pokračovat“ v porušování žalobcovy práva“ je podstatně širší než zákaz pokračovat v napadeném zásahu a jeho přirozenou součástí může být i zákaz napadený zásah opakovat.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry městského soudu v otázce trvání zásahu i hrozby jeho opakování. Dále v podstatě dovozuje, že zásah strážníků městské policie byl po právu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v Praze v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti. Vycházel přitom z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Je nutno přisvědčit stěžovateli, že podání žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správním orgánem (dále též „zásah“) nebrání skutečnost, že s žalobcem může být vedeno řízení o přestupku, spočívajícím v tom, že se dobrovolně nepodrobil tomuto zásahu, či že se v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. může domáhat přezkoumání

rozhodnutí o tomto přestupku, nebo že se může domáhat náhrady škody, která mu tímto zásahem vznikla. Jde o odlišné právní instituty sledující jiné cíle, jejich použití se vzájemně nevylučuje. Nejedná se tedy o případ nepřípustné žaloby ve smyslu § 85 s. ř. s.

Mezi účastníky bylo nesporné, že v dané věci žaloba nesměřovala proti trvajícím zásahům či jeho důsledkům. Městský soud se tedy právem zaměřil na otázku, zda je splněna podmínka žaloby podle § 82 s. ř. s. proto, že hrozí opakování zásahu. Tento pojem je možno vyložit tak, že jde o relativně samostatný zásah, který má věcnou, ale i časovou souvislost s původním zásahem. Skutečnosti z nichž vyplývá, že jde o opakování zásahu, musí žalobce v žalobě dostatečně určitě tvrdit, přičemž důkazní břemeno vztahující se k tomuto tvrzení je na něm.

V daném případě žalobce v žalobě v tomto směru pouze všeobecně uvedl, že organizuje v hl. m. Praze řadu občanských shromáždění. Toto tvrzení ani v průběhu celého dalšího řízení neupřesnil. Navíc u ústního jednání zástupce žalobce uvedl, že po zahájení řízení u soudu došlo v určitém „faktickém smíru,“ kdy městská policie již tato povolení nevyžaduje (byť se závěrem, že pokud se soud nevyjádří k oprávnění žaloby, bylo by možné, aby opětovně tato povolení vyžadovala).

Ze všech těchto důvodů Městský soud v Praze v dané věci po právu rozhodl o zamítnutí žaloby stěžovatele. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Úspěšnému žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, nad rámec běžných výdajů náklady řízení nevznikly. Proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada těchto nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu